

• Початок Революції гідності.
22 листопада 2013 року

ЛИСТОПАД • 2018

ПАРТІЙНА ГАЗЕТА

СОЛІДАРНІСТЬ

Артур Герасимов:
Українці досі
розплачуються за
кабальні угоди Путіна
– Тимошенко

КАБІНЕТ Міністрів України, який відповідає за соціально-економічний розвиток держави, 19 жовтня ухвалив рішення про підняття цін на газ із 1 листопада. Ціна не зростатиме стрімко – у поточному опалювальному сезоні на 23,5%. Одночасно з підняттям цін уряд на вимогу Президента має розширити програму субсидій: доступ до державної допомоги, орієнтовно, отримають 7 млн українських домогосподарств.

Про необхідність такого кроку та соціальний захист населення розмовляємо з головою фракції БПП у Верховній Раді Артуром Герасимовим.

■ **Артуре Володимировичу, для чого було вкотре підвищувати тарифи на газ для населення?**

Підняття тарифів на газ є жорсткою вимогою для продовження співпраці з міжнародними фінансовими організаціями. Реакція суспільства природна й зрозуміла, бо це рішення справді є непопулярним і болісним. Це правда, який

стор. 7

• Петро Порошенко та Варфоломій.
Стамбул, 3 листопада 2018 року

НАША ВІРА БОРОНИТЬ НАШУ ДУШУ

3 листопада Президент Петро Порошенко і Вселенський Патріарх Варфоломій підписали угоду про співробітництво та взаємодію у створенні помісної церкви в Україні

• ІНТЕРВ'Ю

Олексій Гончаренко:
Запеклий бій у Раді Європи завершився поразкою Кремля

■ **Пане Олексію, Європарламент пригрозив РФ санкціями через ескалацію в Азовському морі. Гадаєте, ЄС серйозно налаштований на нові санкції?**

стор. 3

• Гончаренко демонструє «токсичність» Росії в ПАРЄ

В угоді письмово зафіксовано зобов'язання Вселенського патріархату надати Томос православної церкви в Україні, яка «збагатить та зміцнить сім'ю автокефальних православних церков»

ВСЕЛЕНСЬКИЙ Патріарх надасть Томос предстоятелю нової церкви, обраному на об'єднавчому соборі. Сторони висловилися за якнайшвидше його проведення.

Також буде зареєстровано й створено місію Вселенського патріархату в Києві – фактично його посольство, яке сприятиме розвитку відно-

син між незалежною Українською церквою та Вселенським православ'ям. Щось на кшталт папської нунціатури.

Це і є ставропігія (представництво), відкриття якої передбачено тим самим рішенням Синоду Вселенського патріархату від 11 жовтня, яким підтверджено надання автокефалії православної церкви

в Україні і знято анафему з Філарета, Макарія, єпископів УПЦ КП та УАПЦ.

Ставропігія жодним чином не обмежує прав помісної православної церкви в Україні, її незалежність – вона матиме рівні права з іншими помісними православними церквами.

Як відомо, Президент підписав закон про передачу Вселенському патріархату в користування Андріївської церкви. При цьому храм залишається у державній власності. У ньому й буде розміщено представництво.

стор. 5

Послідовний союзник Києва

1 ЛИСТОПАДА Україну відвідала канцлер Німеччини Ангела Меркель, де зустрілася з Президентом, прем'єр-міністром, Головою Верховної Ради, лідерами парламентських фракцій.

«Вітаю, воїни!» – привітала вона президентську почесну варту українською мовою, отримавши відповідь: «Героям слава!»

Деякі експерти вважають, що Меркель приїхала, зокрема, для негласної підтримки Петра Порошенка на майбутніх президентських виборах в Україні.

Хай там що, але достеменно відомо, що Порошенко та Меркель – близькі політичні союзники, які протягом останніх чотирьох років зустрічалися близько 20 разів.

Головним результатом переговорів стала заява канцлера про те, що Євросоюз продовжить санкції проти Росії. Це важливе досягнення української дипломатії на тлі прагнення низки європейських країн скасувати або принаймні послабити санкції проти країни-агресора.

АНАТОЛІЙ СТРИЛЯНИЙ
публіцист

ДРАКОНОВІ ЗУБИ

Петро Перший про українців: «Цей малоросійський народ і зело розумний, і зело лукавий: він, яко бджола любодільна, дає Російській державі і кращий мед розумовий, і кращий віск для свічі російської просвіти, але в нього є і жало. Доки росіяни любитимуть і поважатимуть його, не посягаючи на свободу й мову, доти він буде волом під'яремним і світочем Російського Царства; та якщо посягнуть на його свободу й мову, то з нього виростуть драконові зуби, і Російське Царство буде не в авантажі».

Це пряма мова не історичного царя Петра, а літературного – так він промовляє в одному російському романі, написаному майже півтора століття тому. Якщо ж увявити собі, що в такому дусі висловлювався справжній Петро, то виникне запитання. Не хто інший, як цей цар остаточно позбавив Україну тих вольностей, які в неї були до Полтавської битви (1709). Як тоді розуміти його пораду наступникам не гнобити її? Треба врахувати, у який час він міг це говорити. Він це міг говорити, коли ще не допущав, що доведеться накинути на неї таке саме ярмо, як і на інші частини свого царства.

Десь перед початком Шведської війни.

Тоді йому справді не могло прийти в голову, що через два десятки років, до кінця цієї війни, він постане перед вибором: або його царство придушить Україну, нехай і з великою шкодою для себе, або перестане існувати як самостійна держава. Він зрозумів це ще до «зради» Мазепи, відтак і вирішив – за його спиною! – перетворити Україну в генерал-губернаторство: для зручності управління, кажучи по-сучасному, тобто для більш надійного викачування українських соків на користь імперії.

Саме це мав на увазі російський поет-декабрист Рилєєв, уклавши в уста Мазепи слова: «І Петро, і я – обидва маєм рацію». Це – в його поемі «Войнаровський». Мазепа вважав, що Україна без Росії проживе. Петро, у свою чергу, вважав, що без України Росія не проживе. Обидва могли помилятися, але перевірити це неможливо.

Он як ішли справи триста років тому. Так і сьогодні. В усякому разі, у російських умах.

Це звернення до історії буде вельми актуальним доти, доки в Україні будуть люди, котрі вважають, що з Росією можна домовитися про найголовніше: про повноцінну незалежність України.

Про це можна буде домовитися тільки тоді, коли Росія зазнає переконливої поразки у своєму протистоянні вільному світові. До цього начебто йде, але чи прийде, ніхто не може знати, так що краще тримати напоготові все те, що літературний цар Петро об'єднав висловом «драконові зуби».

На виборах-2019 головне протистояння буде між Порошенком і Путіним

Іншим потенційним переможцем російський президент нав'яже свою волю

Політичні сили, що прийшли до влади у 2014 році, почали процес європеїзації України завдяки всеосяжним реформам. Покинули «руський мир» шляхом декомунізації, підтримки української національної ідентичності та інтеграції в ЄС і НАТО

МАЙЖЕ два десятиліття тому я назвав ці процеси «чотиривимірним транзитом», який передбачає демократизацію, побудову ринкової економіки, державотворення й націотворення. Усі ці аспекти потрібно розглядати в комплексі як передумови до звільнення України від радянського світогляду та російського впливу. Заміни їх українською ідентичністю і європейськими цінностями.

Чи зможуть політичні сили, що переможуть на виборах-2019, завершити цю роботу?

Російський президент Володимир Путін не відмовився від своєї стратегічної мети – утримати Україну в межах «руського мира» і євразійських інтеграційних структур. На щорічній зустрічі Валдайського клубу він заявив, що чекає результатів виборів в Україні, аби почати перемовини з новим українським Президентом.

Хто ж це може бути? Коли українців запитали, кого, на їхню думку, Росія хоче бачити наступним Президентом, вони назвали Юрія Бойка (46,5%), Вадима Рабіновича (38%), Юлію Тимошенко (28,4%).

Не дивно, що серед російських фаворитів – колишні члени Партії регіонів. Водночас є дві причини,

чому Тимошенко має проросійський імідж.

По-перше, хоча від часу підписання нею газової угоди з Путіним минуло вже понад десять років, вона досі не може дати чесну і зрозумілу відповідь на запитання, чому погодилася на такий невідгідний для України контракт.

По-друге, її партія «Батьківщина» не підтримує реформи, необхідні для європейської інтеграції України, а сама Тимошенко обіймає вкрай низьке 330-те місце в рейтингу з 423 народних депутатів за рівнем голосування за реформаторські законопроекти.

Список потенційних кан-

дидатів у президенти вже довгий, однак серйозними претендентами на перемогу можна вважати лише кількох. Деякі є технічними кандидатами олігархів чи виконують роль спойлерів, які мають заважати Порошенкові (Володимир Зеленський для Ігоря Коломойського).

Бойко й Рабінович навряд чи погодяться об'єднатися довкола єдиного проросійського кандидата. І навіть якщо таке трапиться, то, зважаючи на перебування 16 % їхніх потенційних виборців і 27 одномандатних округів, де Партія регіонів перемогла у 2012 році, під російською окупацією, вони не зможуть пробитися до другого туру і тим паче перемогти.

Основне змагання відбудеться між Тимошенко й Порошенком. Однак насправді це буде протистояння між Порошенком і Путіним. Тільки його російський президент сприймає як перешкоду для досягнення своїх стратегічних цілей в Україні. Переконаний, що з іншими потенційними переможцями, передусім із Тимошенко, може «домовитися».

Є шість причин, чому Путін вважає Порошенка своїм головним опонентом.

По-перше, передвиборча платформа Порошенка «Армія. Мова. Віра» ґрунтується на українських патріотичних відчуттях. Якщо Леонід Кравчук вивів Україну з СРСР, здобувши не-

залежність у 1991 році, Порошенко допомагає Україні вийти з «руського мира».

По-друге, Путін не довіряє Порошенку, аби укласти з ним будь-яку угоду, адже розуміє, що він не погодиться на капітуляцію України.

По-третє, Україна вже закрила численні канали впливу російської м'якої сили. Завдяки отриманню православної автокефалії зможе позбутися духовного впливу Росії. Утворення української автокефальної православної церкви є не менш важливою подією, ніж проголошення Акта про незалежність 1991 року.

По-четверте, духовну самостійність доповнила психологічна незалежність від спадку радянського комуністичного тоталітаризму. Політика декомунізації стала важливим кроком на шляху до руйнування установок homo sovieticus та нівелювання впливу радянського спадку на світогляд українців.

По-п'яте, Порошенко ініціював зміни до Конституції, які мають закріпити прагнення України приєднатися до НАТО і ЄС.

По-шосте, військова політика Порошенка дала змогу збудувати армію, яка за своєю могутністю перебуває на одному рівні зі збройними силами Польщі й Канади, що значно знизило ймовірність російського військового вторгнення. Навіть якщо воно коштуватиме Росії дуже дорого.

Тарас Кузьо, науковий співробітник Центру трансатлантичних відносин, gazeta.ua

Олексій Гончаренко: Запеклий бій у Раді Європи завершився поразкою Кремля

На запитання газети «Солідарність» відповідає заступник голови парламентської фракції БПП, секретар Комітету ВР з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування, член постійної делегації в ПАРЄ Олексій Гончаренко

• ІНТЕРВ'Ю

закінчення. початок на стор. 1

Ця резолюція є, безумовно, дипломатичною перемогою України, перемогою нашого дипломатичного фронту на чолі з Президентом Петром Порошенко. У резолюції прямо прописано можливість запровадження нових санкцій через дії. Також зафіксовано конкретну пропозицію Європарламенту запровадити посаду представника Євросоюзу з питань Донбасу і Криму, який також має опікуватися Азовським морем.

Дуже важливо, що Європарламент наголошує: кримський міст збудований Росією нелегально, незаконно. Розглядаються відповідні санкції. Тобто це жорстка політична резолюція.

■ **Українська сторона домоглася свого, і повноваження російській делегації в Раді Європи не відновили. Але, напевне, Росія не полишатиме спроб повернути собі право голосу, якого її позбавили за агресію проти України?**

Це дуже важлива тема, тому що політичні кроки Парламентської асамблеї Ради Європи стали першими санкціями проти Росії на міжнародному майданчику. І Росія докладє величезних зусиль, аби позбутися цих політичних санкцій у ПАРЄ, аби надалі домагатися скасування економічних санкцій. Тим більше що, як ми бачимо, Росія має деяких союзників у цьому. І вони тільки й чекають на якусь слабину, аби потім мати можливість посилатися на рішення Ради Європи. Тому Росія так боролася за повернення в ПАРЄ. Знайшли разом зі своїми лобістами схему, як можна зняти санкції, звісно, не напряму, бо на це ніхто не готовий, а через

скасування можливості взагалі запроваджувати санкції. Вони до цього готувалися півтора року, створено було спеціальний комітет. І ось 9 жовтня відбувалося голосування.

І це був справді запеклий бій. Але він завершився на користь України. Ми не дозволили ухвалити ті зміни. Українська делегація зробила для цього все можливе й навіть неможливе. Я надів був гумові рукавиці, аби продемонструвати, що Росія є токсичною в усіх сенсах цього слова. Вона відкрито вбиває людей на вулицях європейських міст.

Наступна сесія відбудеться в січні. Дев'яносто дев'ять відсотків, що Росії наступного року не буде в ПАРЄ. Навіть якщо вони знову намагатимуться змінити правила й процедури, це їм нічим не допоможе. Крім того, у червні наступного року спливає два роки, як Росія припинила сплачувати внески в Раду Європи. Це означає, що РЕ має право взагалі припинити участь Росії у цій інституції.

■ **Чи можете розповісти, над впровадженням яких важливих рішень сьогодні працює фракція Блоку Петра Порошенка у Верховній Раді?**

Питань надзвичайно багато. Я би розпочав з бюджету на 2019 рік, який уже ухвалено в першому читанні, але попереду головна процедура – розгляд і друге читання. Це стратегічно важливий документ.

Відбувається підготовка й розгляд виборчого кодексу.

Мене особисто як секретаря Комітету з питань державного будівництва, регіональної політики та місцевого самоврядування турбують питання децентралізації.

І я сподіваюся, цей процес буде продовжено, ухвалюватимуться нові рішення.

■ **Політичний в'язень Кремля український режисер Олег Сенцов отримав від Європарламенту премію імені Сахарова. Що це означає?**

На отримання цієї премії кандидатуру Олега Сенцова подала Європейська народна партія в Європарламенті. Європарламент визнав, що найбільшим борцем за права людини цього року є Олег Сенцов. Це важлива і дуже почесна нагорода. Ми б хотіли, аби вона допомогла якнайшвидше звільнити Олега.

Розмовляла Оксана Климончук

ЯК ТИМОШЕНКО ЗРИВАЛА ВСТУП ДО НАТО

На передвиборних біл-бордах пані Тимошенко раптом згадала про НАТО. Вона, мовляв, теж «за». Проте її хистку й мінливу позицію щодо євроатлантичної інтеграції України журналісти викрили ще багато років тому. У часи її прем'єрства журналістка Тетяна Силіна в газеті «Дзеркало тижня» дослідила слова та дії Юлії Тимошенко...

УКРАЇНА могла би вже бути членом НАТО, якби Тимошенко підтримала тодішнього Президента Ющенка в боротьбі за План дій щодо членства в Альянсі (ПДЧ). Натомість вона на посаді прем'єр-міністра у 2008 році придумувала якусь міфічну «Систему європейської безпеки»...

Тоді ж політичний аналітик Інституту євроатлантичного співробітництва Володимир Горбач попереджав, що «Європейська система безпеки», яку пропагувала Тимошенко, обернеться для України російською окупацією. Однак цей факт зовсім не заважає лідеру «Батьківщини» маніпулювати питанням членства в НАТО й сьогодні та використовувати його у своїх передвиборних агітках. Під час виступу на ініційованому нею форумі «Нова стратегія миру і безпеки» Тимошенко заявила, що Україна мала отримати членство в НАТО в обмін на відмову від ядерного статусу.

«27 років ми вели неефективну дипломатичну, оборонну політику й політику безпеки. Відмова від ядерної держави – наша історична помилка. Ми тоді могли стати членами НАТО, якби були непохитні у відстоюванні національних інтересів», – заявила лідерка «Батьківщини». Однак вона чомусь забуває додати, що й сама брала активну участь у тій неефективній дипломатичній, оборонній і безпековій політиці. У той час вона на посаді прем'єра ховалася за «чарівну» словесну формулу – «Європейська система безпеки», якої ніколи не існувало як дієвої системи.

«Якщо наша країна й мала якісь шанси отримати План дій щодо членства в НАТО на саміті альянсу в Бухаресті у квітні 2008 року, то після візиту Юлії Тимошенко до Брюсселя вони розтанули остаточно. Укотре вибір шляху розвитку країни та реалізація одного з її стратегічних завдань виявилися заручниками досягнення цілей особистих, а кон'юнктурне рішення однієї людини одним махом переключило результати багатомісячної роботи десятків людей», – писала Тетяна Силіна.

«І в цьому сенсі роль Юлії Тимошенко в історії розвитку відносин України з НАТО мало чим відрізняється від ролі Віктора Януковича, який зірвав отримання Україною ПДЧ на саміті в Ризі.

Роль агітатора та пропагандиста євроатлантичного майбутнього України – не для претендента на пост Президента, котрий прагне отримати 50 % плюс один голос. Тому що це не в її, Тимошенко, інтересах. У Брюсселі, відкидаючи можливість для України приєднатися до ПДЧ, вона йшла своїм «еволюційним шляхом – крок за кроком».

Один крок – у бік Москви, куди їй доведеться їхати через три тижні й на два фронти вести боротьбу за зміну схеми газопоставок, – писала газета ДТ десять літ тому. – Другий – у бік Партії регіонів, підтримка якої їй, не виключено, дуже скоро буде потрібна в боротьбі з Президентом. Третій – на електоральний Схід, симпатії якого їй як повітря потрібні для реалізації головної мети».

• Військові навчання з бойовими стрільбами зенітних ракетних комплексів малої та середньої дальності на полігоні ЗСУ «Ягорлик» у Херсонській області. Листопад 2018 року

Рефат Чубаров: Санкційний список Росії мав би охоплювати більшість українських громадян

ДО САНКЦІЙНОГО списку потрібно було б включити 85 відсотків українських громадян, які ненавидять РФ за агресію проти України, заявив голова Меджлісу кримськотатарського народу, народний депутат від БПП Рефат Чубаров у коментарі виданню QNA.

Він вважає оприлюднений нещодавно список РФ спробою маніпулювати українським суспільством і способом переключити увагу росіян із внутрішніх проблем на зовнішніх ворогів. «Цей список містив би десятки мільйонів людей. Ми для росіян – вороги. І такими будемо доти, поки або не погодимося на їхні умови, тобто не перейдемо повністю під російське ярмо зі своєю землею, або до того моменту, коли самі змусимо їх піти з нашої землі», – зазначив голова Меджлісу.

Він також звертає увагу на те, що в санкційному списку є люди, яких він не назвав би «опонентами Росії». Чубаров

припустив, що їх могли включити для прикриття. Він поставився спокійно до свого включення до санкційного списку, зазначивши, що в нього в Росії немає, не було і не буде активів.

припустив, що їх могли включити для прикриття.

Він поставився спокійно до свого включення до санкційного списку, зазначивши, що в нього в Росії немає, не було і не буде активів.

АВТОКЕФАЛІЮ НАДАНО

ОЧІКУЄМО НА СОБОР І ТОМОС

За Президента Порошенка Україна здобуває незалежну церкву

11 ЖОВТНЯ Синод Константинопольського патріархату ухвалив справді історичне рішення – надав автокефалію Українській церкві.

«Отримання автокефалії Української церкви – це епохальна перемога, яку ми отримали за 1030 років існування православної церкви на нашій землі, – заявив, коментуючи рішення Константинополя глава УПЦ КП Філарет. Він подякував Президентові Петру Порошенку за успішну й ефективну боротьбу за Українську церкву.

Він, зокрема, сказав: «Я хочу вам особисто подякувати, тому що завдяки вашій наполегливості, завдяки вашій мудрості ми досягли цього. Бо і попередні Президенти також працювали, але не досягли. А ви досягли цієї нашої загальної мети... Тому що українська церква ніколи не була автокефальною. Вона мала широкі права за київських князів, але знаходилась у складі Константинополь-

ського патріархату. А потім потрапила в російську неволю і теж була невільною. У XX столітті, коли виникла Українська Народна Республіка, нібито відродили Українську автокефальну церкву, але тут же вона й загинула».

Тепер справа за священниками трьох церков – УПЦ КП, УАПЦ та УПЦ МП: необхідно провести об'єднавчий собор і обрати на ньому патріарха. Після цього наша церква отримає Томос.

А те, що вона його отримає, днями підтвердив Вселенський Патріарх Варфоломій. Він пояснив московським батюшкам, що привілеї Константинополя ґрунтуються на рішеннях і канонах Вселенських соборів і є обов'язковими для всіх у православ'ї.

«Подобається це чи ні нашим російським братам, рано чи пізно вони слідуватимуть рішенням, які ухвалив Вселенський Патріарх, тому що в них немає іншого вибору», – сказав Варфоломій.

• Історична зустріч
3 листопада 2018 року

Зустріч Петра Порошенка з Патріархом Варфоломієм стала поворотним моментом у історії українського православ'я. Цією колосальною роботою Порошенко вже забезпечив собі місце в історії України, Росії, Східної Європи та всієї Православної церкви. Протягом останніх 30 років створення помісної церкви видавалося неможливим, але те, що сталося протягом останніх тижнів, означає, що казка стає реальністю. За кілька тижнів відбулося те, що гальмувалося протягом століть...

Андрій Окара, політолог

Вибрики РПЦ шкодять лише самій Москві

Російська церква намагалася погрозами змусити Вселенський патріархат не відновлювати автокефалію Української церкви, мимоволі порушивши питання про власну канонічність

ЩЕ 15 ЖОВТНЯ Російська православна церква на своєму синоді припинила євхаристійне спілкування з Константинополем, тобто відмовилася від підтримання духовної спорідненості з православним світом. Сподіваючись у такий спосіб налякати Вселенського Патріарха.

11 жовтня Церква-Мати надала автокефалію Українській церкві. РПЦ врешті розірвала відносини з Константинополем.

Московська церква у великій православній родині поводиться зухвало й незріло. Тому її приклад не наслідувала жодна з помісних церков. Водночас Патріарх Єрусалимський Феодосій II підтримав Патріарха Варфоломія. З Москви погрожували і йому. Мовляв, якщо стане на бік Константинополя, росіяни не служитимуть службу в Храмі Гробу Господнього в Єрусалімі. Раніше РПЦ заборонила своїм вірянам брати участь у богослужіннях на грецькому Афоні – священному місці для православних. Але нічого, окрім сміху, це не викликало.

Коли послухати московських церковників, то церква їхня вини-

кла першою за київську. Насправді все відбулося з точністю до навпаки: саме російська церква відокремилася від Київської митрополії, а Київська митрополія перебувала у складі Константинопольського патріархату. Тобто Українська церква є дочірньою церквою Константинопольського патріархату, а Російська – є дочкою Української церкви. І не їй повчати, що робити матері.

Російська церква, яка завжди була тісно сплетена з російською владою та її спецслужбами, не може адекватно реагувати на

те, що втрачає вплив на українських православних. І ніколи не зрозуміє, що процес створення автокефальної церкви в Україні вона не зупинить.

З відновленням автокефалії Київ поверне собі відібрану в нього славу православної столиці Східної Європи, «другого Єрусалима». А Москва залишається наодинці зі своїм агресивним та історично нікчемним міфом про «третій Рим». Російська церква самоізолюється слідом за російською державою. Закономірний та очікуваний процес.

Олександр Палій: Історія твориться на наших очах

УПЕРШЕ автокефалію Української церкви намагалися утвердити великі Київські князі Ярослав Мудрий у 1051 році, коли собор призначив Київським митрополитом Іларіона Русина, а також Ізяслав Мстиславич, за якого у 1147 році Київським митрополитом було обрано Кліма Смолятича.

Сьогодні, через тисячу років, за президентства Петра Порошенка, це відбувається на наших очах.

Нині Путін прямим текстом погрожує Президентові України Порошенку та Вселенському Патріархові Варфоломію: «Обов'язок Росії – зробити все для збереження духовної та історичної єдності... На жаль, зараз багато хто намагається різними способами їх розірвати, розірвати ці узи, розтягнути по національних квартирах... Політиканство в такій чутливій сфері завжди оберталося найтяжчими наслідками, насамперед для тих, хто це робить». Особливо реально ці погрози звучать зараз, коли народ дедалі краще усвідомлює, хто є кремлівськими попихачками й попихачами. Після Томосу й істерики Кремля цікаво, чи знайдеться бодай одна людина, яка сумніватиметься в патріотизмі українського Президента?

Тим часом, Україна продовжує проводити мудру політику: в Україні немає жодного загострення ситуації в релігійному житті, всупереч намаганням Кремля. Є тільки постійне загострення істерик російського військово-політичного керівництва, а це означає, що Україна рухається в правильному напрямку.

СОЦІУМ

Британський експерт:
Ваша країна впоралася
з викликами, які б збили
з ніг будь-яку іншу державу

УКРАЇНА вже є «історією успіху», бо впоралася з викликами, які збили б з ніг будь-яку іншу країну.

Таку думку висловив британський письменник і публіцист Едвард Лукас, закриваючи Львівський безпековий форум, що відбувся наприкінці жовтня.

«Україна – це вже історія успіху, – цитує Лукаса Укрінформ. – Так, ви досі маєте проблеми. Але виклики, з якими ви стикнулися, збили би з ніг будь-яку іншу країну. Маю на увазі фінансо-

во-економічну, конституційну, геополітичну і безпекову кризи, з якими Україна мала справу одночасно. Вам удалося з ними впоратися – і це справді вражає».

Водночас, на його думку, українцям варто й надалі ставити складні, критичні питання своєму уряду щодо корупції, розподілу бюджету, особливо у сфері оборони. Це означає сили демократичної країни, а не її слабкості, переконаний експерт.

• Між залізничним вокзалом Києва та аеропортом «Бориспіль» ходитиме електричка. Довжина маршруту - 37 км, тривалість поїздки - 35 хв. Вартість квитка - 80 грн

Завойовуємо іноземні ринки

КОМЕНТАР

ЦЬОГО року українські аграрії виростили та зібрали великий і ранній врожай, українці після підвищення зарплат і пенсій стали купувати більше українських товарів, а заробітчани – збільшили потік валюти з-за кордону

САМЕ такими, за твердженням Світового банку, є причини прискорення економічного зростання в Україні. За підсумками першого півріччя 2018 року український ВВП виріс на 3,5% у річному вимірі, тож, за прогнозом Світового банку, він має показати зростання на 3,5% у 2019 році й на 4% – у 2020-му.

Економічні успіхи керівництва країни відзначають і в Міжнародному валютному фонді. Його представник в Україні Йоста Лунгман відзначив: «Хороша макроекономічна політика за останні чотири роки допомогла

знижити економічні диспропорції і вивести економіку України зі складної рецесії. Центральний банк докладає всіх зусиль, аби зосередитися на зниженні інфляції та забезпеченні зовнішнього балансу. Уряд успішно скоротив бюджетний дефіцит, державний борг також почав скорочуватися». За його словами, запорукою економічного успіху України є продовження структурних реформ, розпочатих після обрання на посаду Президента Петра Порошенка. «Останні чотири роки продемонстрували, що Україна рухається в правильному на-

прямку», – зазначив Лунгман. Свідченням того, що західні партнери оптимістично оцінюють економічні перспективи України, є й досягнення угоди про співпрацю з МВФ за новою програмою формату stand-by у розмірі 3,9 млрд дол.

Утім, українська економіка не тільки розраховує на інвестиції з-за кордону: вітчизняні бізнесмени починають експансію на зовнішні ринки.

За даними Державної служби статистики на кінець 2017-го українські компанії вливали в акціонерний капітал іноземних компаній 6,3 млрд доларів. До цього рекордним був 2013-й – тоді обсяг таких інвестицій сягнув трохи більше як 686 млн доларів. Завдяки такій діяльності держава має додаткові надходження, крім того,

Україна поширює свій вплив на іноземні ринки. Так, скажімо, за січень–серпень 2018 року поставки української продукції на американський ринок зросли на 31,6% – до 726,7 млн дол.

Поліпшення економічної ситуації в країні відчуває не тільки великий бізнес. Номінальна заробітна плата в Україні за 8 місяців цього року зросла на 26% порівняно з аналогічним періодом минулого року. Про це йдеться у звіті уряду за три квартали цього року. Тепер середня номінальна зарплатня в Україні сягає 8550 гривень. Окрім того, поліпшення економічної ситуації стимулює і створення робочих місць – протягом перших трьох кварталів цього року офіційно працевлаштовано додатково 47 тисяч українців.

НАША ВІРА
БОРОНИТЬ
НАШУ ДУШУ

закінчення. початок на стор. 1

Українська держава для отримання Томосу зробили все, що мала і могла зробити. Тепер уся відповідальність лежить на ієрархах кількох православних церков, котрі мають якнайшвидше провести об'єднавчий собор, обрати єдиного предстоятеля, якому й буде вручено Томос.

Днями представник Вселенського патріархату заявив, що з точки зору церковних канонів Московського патріархату в Україні не існує, а його єпископи мають підпорядковуватися Вселенському.

Завданням держави залишається лише гарантувати міжцерковну злагоду й захист від спроб Росії як країни-агресора порушити релігійний мир.

За 1030 років від Хрещення Україна ніколи не мала визнаної автокефалії. Сто років тому очільники УНР винесли це питання на порядок денний. Після відновлення незалежності про це говорили всі Президенти, крім Януковича. Але Порошенко перейшов від слів до діла й за чотири роки складних переговорів зі Вселенським Патріархом добився визнання автокефалії. Це воістину історичне рішення.

Автокефалія разом з безвізом, Угодою про асоціацію з ЄС, створенням армії і досягненням енергетичної незалежності від Росії належить до головних здобутків Петра Порошенка на посаді Глави держави.

ПІДСУМКИ НАСТУПАЛЬНИЙ ЖОВТЕНЬ

ЄВГЕН МАГДА
політолог

ДЛЯ УКРАЇНИ 14 жовтня – День Покрови Божої Матері – традиційно є одним з головних осінніх свят, і тому не дивно, що саме в середині жовтня ми відзначаємо День захисника України, запроваджений Президентом Порошенком у 2014 році.

Українці радо вітали своїх захисників, віддаючи їм шану. Напередодні ВР підтримала ініціативу Президента щодо вітання в ЗСУ: «Слава Україні! – Героям слава!»

Президент Петро Порошенко також відзначив захисників, зокрема, присвоївши вперше в українській історії звання генерала жінці – начальниці Військово-медичного управління СБУ Людмилі Шугалей. Хоча міністр оборони Степан Полторак пішов з військо-

вої служби, він залишився міністром оборони. Глава держави наголосив, що Росії потрібна вся Україна, і нам потрібно серйозно готуватися до оборони.

У всякому разі маємо потужну духовну підтримку. Вселенський патріархат на засіданні Священного Синоду висловився за надання Українській православній церкві Томосу про автокефалію. Тепер справа за представниками українського православ'я, яким потрібні мудрість та виваженість. Цікаво, що синод РПЦ, який пройшов у Мінську, вирішив розірвати євхаристичне спілкування зі Вселенським патріархатом, фактично виступивши проти нього.

Показовою в цьому контексті виглядає позиція Олександра Лукашенка. Білоруський Президент постійно маневрує, демонструючи прагнення зберігати хороші відносини з усіма сусідами. Під час переговорів з Петром Порошенком Лукашенко

не лише вчоргове запевнив, що Україні не варто чекати агресії з боку Білорусі, а й наголосив на готовності взяти участь у врегулюванні конфлікту на Донбасі. Щоправда, ця рішучість не може суттєво вплинути на просування Мінського процесу.

Верховна Рада ухвалила у першому читанні проект закону «Про забезпечення функціонування української мови як державної», взявши курс на забезпечення її ефективного функціонування у державі.

Розвиток української мови дасть змогу надати додатковий імпульс національній культурі. Ще одне досягнення парламентаріїв у жовтні – ухвалення у першому читанні проекту бюджету-2019, що дозволить сформулювати реалістичний фінансовий документ.

Делегація України в ПАРЄ опинилася на передньому краї боротьби проти загальноєвропейської ганьби – повернення російської делегації без виконання поставлених

їй умов. Тих, хто намагається зрозуміти Путіна, така перспектива не зупиняла, проте здорові сили європейського парламентаризму дали відсіч інтригам Кремля. Не допомогли і численні російські пропагандисти, які наповнили кулуари Ради Європи.

Путін у жовтні вирішив згадати про власний імідж «великого та хакливого». Під час засідання дискусійного клубу «Валдай» він пообіцяв, що в разі ядерної війни росіяни потраплять до раю, а їхні супротивники – до пекла. Перспектива, відверто кажучи, не дуже весела і не вельми реалістична. Тим, хто вірить подібним пасажам Путіна, варто зважати, що Кремль робить ставку на залякування.

Найбільш адекватною виглядає реакція спецпредставника Держдепартаменту США Курта Волкера, який пообіцяв, що Захід кожні місяць-два запроваджуватиме нові санкції, щоб повернути Кремль до договороспроможності. І Дональд Трамп, як запевнив Волкер, цей підхід схвалює.

Медицина реформа: ненависть з боку казнокрадів – як ознака правильного шляху

Постать в.о. міністра охорони здоров'я Уляни Супрун певною мірою унікальна. За останні чотири з половиною роки, мабуть, не було урядовця, до якого б з такою ненавистю ставилася не тільки фармацевтична мафія – що не дивно, – а й корупціонери всіх мастей

БОРИС КУШНІРУК
економіст

Не з їхнього кола...

Юлія Тимошенко, наприклад, під час передвиборного мітингу в Кривому Розі 20 жовтня заявила, що Супрун спущена нам із НЛО, що вона зовсім не розмовляє російською... Лише українською та англійською. Для пані Тимошенко – це, виявляється, недолік.

Уляна Супрун справді нагадує інопланетянина на тлі нашого політичного бомонду. Вона зовсім з іншого світу, з іншими цінностями та моральними імперативами.

Одягається просто. Якщо їздить на службовому авто, то це не дорогий, броньований автомобіль VIP класу, а звичайна машина, якими користуються пересічні українці. Але головне не це. Як вона каже, у неї не складний характер. Він у неї просто є. З нею неможливо домовитися про корупційні оборудки, якими славилася МОЗ усі роки незалежності.

Покласти край корупції та цинізму

Вона та її команда проводять реформу у сфері, яка є дуже важливою для кожної людини, незалежно від статків та соціального статусу. Система охорони здоров'я ще з радянських часів була однією з найкорумпованіших і відзначалася особливим цинізмом. Попри формальну безоплатність, у медицині ніколи не соромилися брати гроші з усіх, хто потребував її допомоги.

Ще в сімдесяті роки сатирик Жванецький саркастично зазначав: «Платити чи не платити лікарям, кожен вирішує сам. Можна і не платити, якщо не цікавить результат». І люди платили – лікарям, медсестрам, санітаркам. З проголошенням незалежності в Україні ситуація на краще аж ніяк не змінилася. Радше – навпаки. До корупції додалася кричуща безвідповідальність за лікарські помилки.

Медосвіта з кожним роком деградує. Медичні дипломи подекуди просто купуються. Фахові лікарі масово виїждять із країни. Сфера продажу ліків була неймовірно монополізована. Закупівля лікувальних засобів за бюджетні кошти здійснювалася за цінами, які завищувалися часом у десяток разів. При формально мізерній зарплаті спробуй влаштуватися на посаду лікаря – за це треба було платити шалені

гроші. А головні лікарі медичних закладів нерідко облаштовували маєтки та їздили на автівках вартістю їхньої двадцятирічної зарплати.

Станом на початок 2016 року медична галузь в Україні являла собою систему оборудок, тінювих схем та зловживань. Усі міністри охорони здоров'я у кращому разі були вузькопрофільними фахівцями й не мали розуміння, як реформувати галузь. Та, головне, не хотіли цього. Особисто в них усе було добре. Скаржилися лише на... нестачу коштів. Мовляв, якби держава давала більше грошей, то в медицині все було б ОК.

У такому вигляді медична система вже просто не могла існувати. Більше того – перетворилася на загрозу національній безпеці.

Відлучені від корита

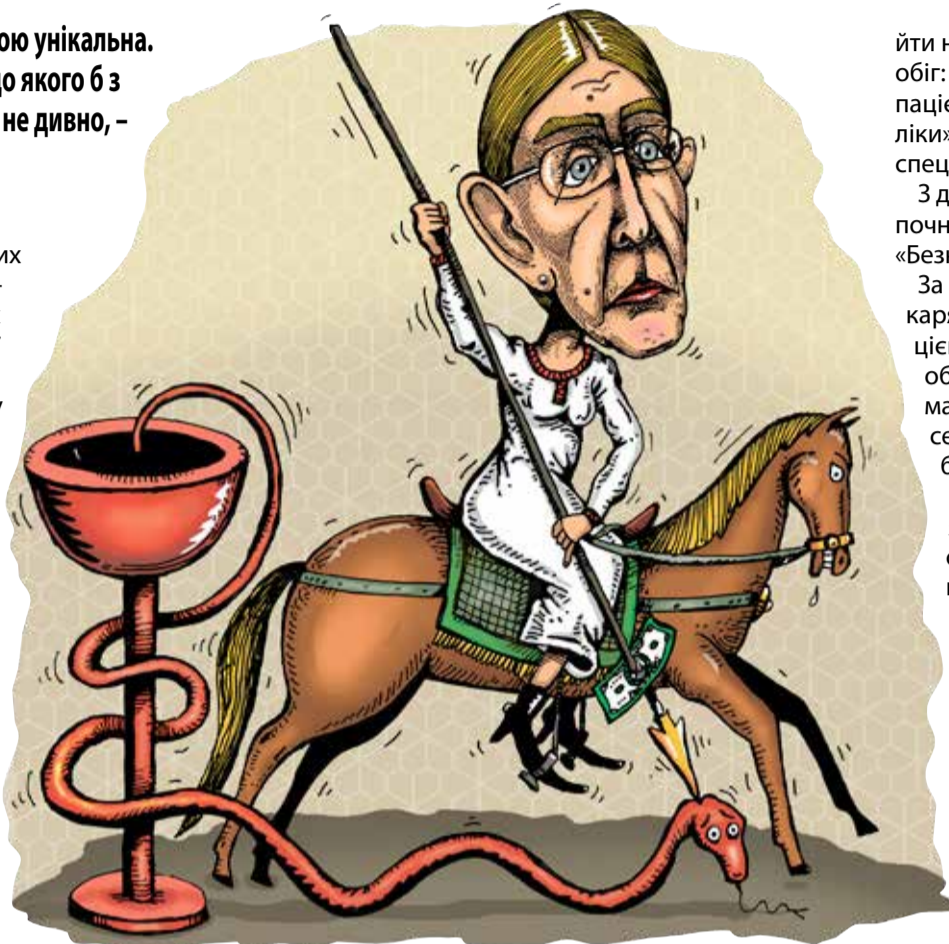
Пані Супрун зі своєю командою змогла розпочати медичну реформу, узявши за зразок систему охорони здоров'я Великобританії, за активної підтримки міжнародних експертів, депутатів парламентської більшості.

Ще до запуску медреформи МОЗ, отримавши рішення парламенту, з 2016 року розпочало здійснення державних закупівель ліків через міжнародні організації. Це дало змогу зекономити бюджетні кошти, оскільки без корупційних схем ціни не завищувалися, а пацієнти отримали більше препаратів для лікування.

При цьому, як зазначають у МОЗ, «витрачається менше ресурсів на організацію закупівель. Раніше МОЗ мало понад 60 робочих груп із закупівель, а зараз організацією процесу займаються міжнародні організації. Тобто це роблять професіонали». Завдяки цьому зник цілий корупційний напрямок. Адже саме робочі групи із закупівель часто вписували до тендеру неконкурентні умови, що давали змогу перемагати «своїй» компанії.

Лише цей один факт дає можливість зрозуміти ту лють, яку відчувають ділки та політики, котрих відлучили від такого потужного корупційного корита.

“ Система охорони здоров'я ще з радянських часів була однією з найкорумпованіших і відзначалася особливим цинізмом. Попри формальну безоплатність, у медицині ніколи не соромилися брати гроші з усіх, хто потребував її допомоги

• Уляна Супрун бореться зі зловживаннями в медичній галузі. Мал. Ігоря Лук'яненка

Що таке «гроші йдуть за пацієнтом»

Розпочавши реформування, пані Супрун зі своєю командою розуміли, що, по-перше, додаткових коштів, особливо з урахуванням витрат на оборону від зовнішньої агресії, у держави немає. Тому спочатку доведеться навчитись якомога раціональніше використовувати наявні державні ресурси.

По-друге, реформувати все й відразу не вдасться. Тому медичну реформу було розділено на декілька етапів.

Водночас чітко визначено загальний принцип: фінансуються не лікарні та лікарняні ліжка, а медичні послуги, надані безпосередньо людям. Тобто гроші мають іти за пацієнтом. Для цього 30 березня 2018 року було створено Національну службу здоров'я України. Це центральний орган виконавчої влади, який оплачує вартість реально наданих медичних послуг громадянам.

Перший етап стосувався первинної ланки – сімейних лікарів, терапевтів та педіатрів. Бо насамперед саме з цієї категорії лікарів громадяни стикаються найчастіше.

Нацслужба здоров'я укладає угоди й потім оплачує комунальним, приватним медзакладам і приватним лікарям (фізичним особам – підприємцям) послуги

громадянам з первинної медичної допомоги.

Українці можуть вільно обирати лікаря та медзаклад, незалежно від форми власності. Вони підписують угоди з лікарями, котрі їх обслуговуватимуть. Причому в будь-який момент громадянин може поміняти лікаря, навіть не повідомляючи йому про це. Укладання нової угоди з іншим лікарем автоматично припиняє дію попередньої.

Така угода є підставою для Нацслужби здоров'я оплачувати надання гарантованого пакета послуг первинної медичної допомоги. До речі, угоди з лікарями на обслуговування уклали вже понад 20 мільйонів українців. Лише завдяки цьому в деяких медичних закладах офіційна зарплата лікарів уже перевищує 15 тисяч гривень. Отже, надалі саме від професійних якостей лікарів залежатиме рівень оплати їхньої праці. Вони зможуть отримувати гідну зарплату, не вимагаючи грошей у пацієнтів. При цьому оплата праці не залежатиме від ставлення до них керівництва медичних закладів. Навпаки – рівень зарплати й статус головлікаря залежатиме від того, скільки угод укладуть сімейні лікарі, терапевти й педіатри.

Новий етап – з нового року

Наступний етап медичної реформи розпочнеться на початку 2019 року.

Усі комунальні медичні заклади країни, де працюють сімейні лікарі, терапевти й педіатри, перейдуть на оплату послуг за контрактами з Нацслужбою здоров'я.

У 2019 році сімейні лікарі, терапевти й педіатри позбудуться паперового безглуздя. До кінця року вони мають повністю пере-

йти на електронний документообіг: електронні медичні картки пацієнтів, рецепти на «Доступні ліки», направлення до вузьких спеціалістів, лікарняні листки.

З другої половини 2019-го розпочнеться реалізація програми «Безкоштовна діагностика».

За направленням сімейного лікаря, терапевта чи педіатра пацієнти зможуть проходити такі обстеження, як рентген, УЗД, мамографія, ехокардіографія серця та інші, безоплатно у будь-якому державному чи приватному медзакладі, який уклав договір з Нацслужбою здоров'я. Отже, на нову модель фінансування переходитимуть поліклініки, що є закладами спеціалізованої амбулаторної допомоги. Окремо на фінансування цієї програми у проекті держбюджету на 2019 рік передбачається виділити 1 мільярд гривень. Також наступного року почнеться реформа системи екстреної допомоги.

Перед МОЗ та Нацслужбою

здоров'я в межах реалізації подальших етапів реформи стоїть завдання розробки державної програми медичних гарантій на 2020 рік, яка вперше має бути ухвалена разом з державним бюджетом-2020.

Вона охоплюватиме всі рівні надання медпослуг, які оплачуватиме Нацслужба здоров'я за принципом «гроші йдуть за пацієнтом».

Спочатку прозора система, потім – страхування

Найчастіше критика щодо медичної реформи лунає від тих, хто каже, що «це не реформа». Мовляв справжня реформа – це впровадження обов'язкового медичного страхування. Саме це дасть змогу залучити додаткові кошти до медичної сфери. Проте так кажуть ті, хто хоче лише витягти додаткові кошти з громадян, підприємств, держбюджету, залишивши незмінною саму медичну сферу, цілковиту просякнуту корупцією.

Безсумнівно, питання обов'язкового медичного страхування згодом таки постане перед українським суспільством. Бо саме це стимулюватиме громадян до вчасних обстежень та здорового способу життя, створить додатковий потужний механізм залучення коштів у медичну галузь, забезпечить приватний контроль за максимально ефективним їх використанням.

Але впроваджувати обов'язкове медичне страхування можна й потрібно, спочатку сформувавши систему раціонального та прозорого використання наявних фінансових ресурсів.

Саме цим нині займається пані Супрун зі своєю командою. І саме за це її так ненавидять корупціонери та казнокради.

Нещодавно пані Тимошенко зробила заяву, яка вражає своїм відвертим знуцанням над здоровим глуздом

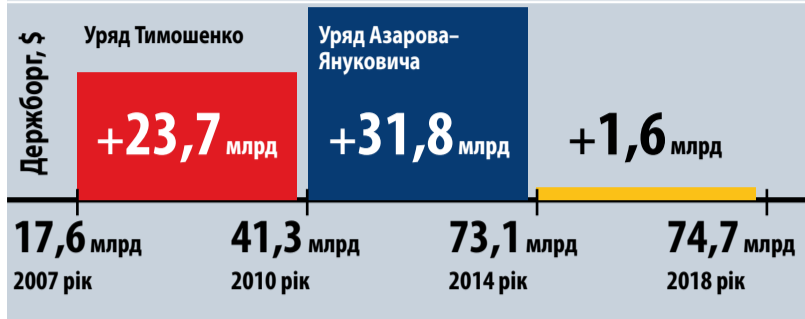
ХТОСЬ із експертів пояснював, що співпраця з МВФ нам потрібна ще й тому, щоб за рахунок кредитів повертати борги, які найбільш активно набирав уряд Тимошенко у 2008–2009 роках. Вона ж заявила, що це абсолютно не відповідає дійсності. Про жодні борги її уряду йтися не може, бо вони, мовляв, погашені ще раніше. Крім того, ця пані нічого сум'яшея проголосила, що коли вона була прем'єр-міністром, уряд не залучав такі дорогі кредити.

Історія боргової ями

Історія боргової ями для України почалася саме з уряду Тимошенко. Наприкінці 2007 року державний борг (прялий та гарантований державою) становив суму, еквівалентну 17,6 млрд доларів. На кінець 2009-го він підскочив до 41 млрд. Тобто за два роки урядування цієї пані на весь український народ було підвищено додаткових 23,7 млрд доларів. Потім до влади прийшов Янукович, котрий, здійснивши конституційний переворот, перебрав на себе повноваження, на які його громадяни не вповноважували.

За часи керування країною політично-кримінальним угрупованням «Партія регіонів» державний борг зріс ще на 32 млрд доларів – до 73 млрд. Причому, враховуючи, що за жодні реформи та підвищення ефективності

ЧИЇ БОРГИ ВІДДАЄ УКРАЇНА

економіки ці діячі й не збиралися братися, то борги, які набрала Тимошенко і Ко, вони просто перекредитували.

Саме ці додаткові борги обсягом 55,5 млрд доларів повісили на український народ уряд Тимошенко та два уряди під орудою Януковича. А повертати ці борги доведеться саме українському народові. Адже перекласти відповідальність на Тимошенко та Януковича не вдасться. Іноземні кредитори цілком слушно вважають, що громадяни, надавши владу цим особам, несуть повну відповідальність за їхні корупційні діяння та непрофесійність.

Газові угоди

До речі, значна частина цих боргів нагромаджувалася внаслідок газової змови Тимошенко та Путіна. Переплати за нею гасилися саме за рахунок кредитів МВФ

та інших іноземних запозичень. Якщо на початку 2009 року статутний фонд Нафтогазу становив приблизно 5,56 млрд грн, то на кінець 2015-го він зріс до 190,15 млрд. І вже таким залишається досі.

Причому збільшення статутного капіталу йшло на покриття збитків від горезвісних газових угод січня 2009 року та погашення боргів перед Газпромом. Зрозуміло, що це також було пов'язано зі зростанням розриву між ціною газу, який змушений був купувати Нафтогаз, та його продажною ціною для потреб населення й підприємств теплокомуненерго. Небажання підвищувати тарифи призводило до нагромадження збитків Нафтогазу.

Якщо у 2009 році на це уряд Тимошенко витратив 18,58 млрд грн (2,32 млрд дол. за тодішнім курсом), то вже на початку бе-

резня 2012-го статутний капітал Нафтогазу становив 55,84 млрд грн. При цьому 31,7 млрд грн, або 4 млрд дол. – це вже за період 2010-го – березень 2012 року.

Відтак ця щорічна практика збільшення статутного фонду Нафтогазу з метою сплати боргів перед Газпромом набувала дедалі жакливіших розмірів. У 2014 році покриття дефіциту Нафтогазу, з урахуванням його непогашених зобов'язань перед Газпромом за 2013 рік, становило майже 107 млрд грн, тобто майже 9 млрд дол.

Крокодилячі сльози

І нині саме представники цих угруповань ллють крокодилячі сльози з приводу рішення про підвищення цін на газ для населення. Причому Тимошенко, яка набирала боргів, давала МВФ та західним партнерам обіцянки щодо проведення реформ, зокрема й про перехід до єдиного ціноутворення на газ для населення та комерційних споживачів за принципом імпортного паритету.

Щоправда, виконувати їх вона й не збиралася. Яскравим підтвердженням цього слугує заява колишнього її урядовця та

нинішнього народного депутата Івана Кириленка, який останні двадцять років є однією з найбільш наближених до пані Тимошенко персоною.

Восени 2010 року він у Верховній Раді сказав дослівно таке: «Ми теж меморандум підписували, жодної умови не виконали, а кредит отримали».

Це він так реагував на те, що уряд Азарова наголошував на необхідності виконувати зобов'язання за умовами співпраці з МВФ.

Нарощення державних боргів призвело до ще однієї великої проблеми. Чим більше боргів має позичальник, тим дорожче йому обходяться нові запозичення. Ризики для кредитора зростають, тож процентна ставка прямує догори.

Набравши боргів, уряди Тимошенко та Януковича створили ситуацію, коли лише на їх обслуговування (сплату відсотків) доводиться витратити шалені кошти. У 2018 році на це заплановано понад 130 млрд грн, а на 2019-й – 145 млрд.

Це при тому, що на житлові субсидії передбачено витратити 55 млрд грн, на освіту – 110 млрд.

Борис Кушнірук

“ Як Президент я поставив уряду дуже жорстку вимогу: ми маємо захистити людей, розширити програму субсидій, збільшити кошти на виконання цієї програми, аби від зростання тарифів не постраждали найменш захищені верстви населення... ”
Петро Порошенко, 22 жовтня 2018 року

Артур Герасимов: Українці досі розплачуються за кабальні угоди Путіна – Тимошенко

закінчення. початок на стор. 1

відповідальні політики мають дивитися в очі.

■ Але ж не всі мали змогу платити й стару ціну...

Президент України поставив перед урядом жорстку вимогу: захистити людей, збільшити програму субсидій, розширити кількість коштів, які виділяються на цю програму, аби не постраждали найбільш незахищені верстви населення та жодна українська сім'я, для якої таке підвищення цін є критичним.

■ На вашу думку, цих кроків уряду буде достатньо, щоб забезпечити спокій серед людей?

Я вважаю, що уряду треба не тільки налагодити ефективну систему субсидій, а й також провести велику роз'яснювальну роботу – для того, щоб, зокрема, дати відсіч тим популістам, котрі намагаються заробити політичні дивіденди, замість того, щоб працювати над розв'язанням конкретних проблем людей.

■ А чи могла б Україна обійтися без співпраці з міжнародними фінансовими організаціями? Можливо, вона не така

вже й необхідна, якщо потребує таких болючих кроків?

Так, попри війну та військову агресію, поточний стан економіки дав би змогу обійтися без цих запозичень, якби не шалена кількість старих боргів, пікові виплати за якими припадають на 2019 рік.

■ Звідки взяли ці шалені борги?

Найбільше доклалися до створення цієї боргової ями ті політичні сили, котрі сьогодні «захищають» українців: «Батьківщина» та «Опозиційний блок». Цифри – уперта річ. Коли Юлія Володимирівна Тимошенко була прем'єр-міністром, то додатково набрала й передала наступним поколінням для виплат 24 млрд доларів боргів. Коли до влади прийшов Віктор Янукович, то додав до цієї цифри ще 32 млрд дол. На момент його втечі розмір гарантованого державного боргу сягнув 73 млрд доларів. Тільки вдумайтесь в цю цифру! Повторюся: пряму відповідальність за цю боргову яму несуть «Батьківщина» та «Опозиційний блок». І це – серйозна загроза для української економіки.

■ Навіщо ж їм були такі величезні суми? За ті роки не відбулося значного соціально-економічного зростання, куди були витрачені кошти?

Значна частина цих коштів ішла на переплату за кабальним газовим контрактом Путіна – Тимошенко. А Кремль за ці гроші не пенсії виплачував і не дитячі садки й школи будував. Вони купували гармати, танки, снаряди, якими сьогодні вбивають наших громадян.

■ Той газ, який використовується населенням, майже повністю видобувається в Україні. Чому ціна на нього така сама, як на імпортне блакитне паливо?

Ви не повірите, але політичне рішення про вирівнювання цін на внутрішній та імпортований газ також прийняла Юлія Володимирівна. Спитаєте, коли? 31 жовтня 2008 року, коли вона поставила свій підпис під меморандумом з

Міжнародним валютним фондом. І зробила це не звичайна громадянка Тимошенко, а прем'єр-міністр Тимошенко, тобто це стало зобов'язанням України.

Цікаво, що нещодавно, під час зустрічі з радником з питань національної безпеки

Президента США Джоном Болтоном, Тимошенко дуже схвально висловлювалася стосовно майбутньої співпраці з МВФ.

■ Тобто нині газ точно не подешевшає?

Що ж, лунають думки, що нібито можливо знизити ціну газу у 2–4 рази. Теоретично, мабуть, це можливо зробити, якщо знову повернутися в газову кабалу до країни-агресора.

А співпраця з міжнародними фінансовими організаціями дасть змогу зберегти нам макроекономічну стабільність, курс національної валюти та не відмовитися від нашої незалежності в енергетичній сфері від Москви.

■ Чи можна буде в майбутньому знизити тарифи, коли співпраця з МВФ не буде такою критично необхідною?

Ті, хто обіцяють знизити тарифи, просто брешуть людям. За всю історію незалежної України обіцяли знизити тарифи всі й завжди. Натомість не знизив ніхто й ніколи. Перед виборами популісти продовжують роздавати брехливі обіцянки для того, щоб за будь-яку ціну прийти до влади.

Руслана Чечуліна

Юрій Винничук – відомий український письменник, твори якого перекладено багатьма мовами. Серед найвідоміших – «Діви ночі», «Танго смерті», «Аптекарь», «Танго снів», «Лютеція». Він також є упорядником низки книжок на краєзнавчу тематику, автор численних збірок та антологій української літератури. Народився в Івано-Франківську, живе у Львові. Відомий тим, що завжди відверто висловлює свою точку зору. Пан Винничук люб'язно погодився відповісти на наші запитання

Автокефалія – найбільша історична подія останніх років

■ **Пане Юрію, Константинополь дав Україні зелене світло на автокефалію для єдиної помісної Української православної церкви. Що, на вашу думку, означає це рішення для нашої країни?**

Звичайно, це одна з найбільших історичних подій, які трапилися з Україною за останні роки. Це навіть сильніше, ніж декомунізація. Це такий останній розрив пуповини з Кремлем.

Гадаю, ми таки отримаємо Томос. Я тут просто дивуюся російській владі, яка не зуміла вийти з цієї ситуації розумнішою. У результаті вони все зробили в «крайніх» традиціях російської політики й впали до такого рівня, що далі нікуди. Можуть лишень проклинати українців, українську владу і Вселенського Патріарха.

За все життя я лише раз був у Москві

■ **Невже ви досі дивуетесь їхнім діям?**

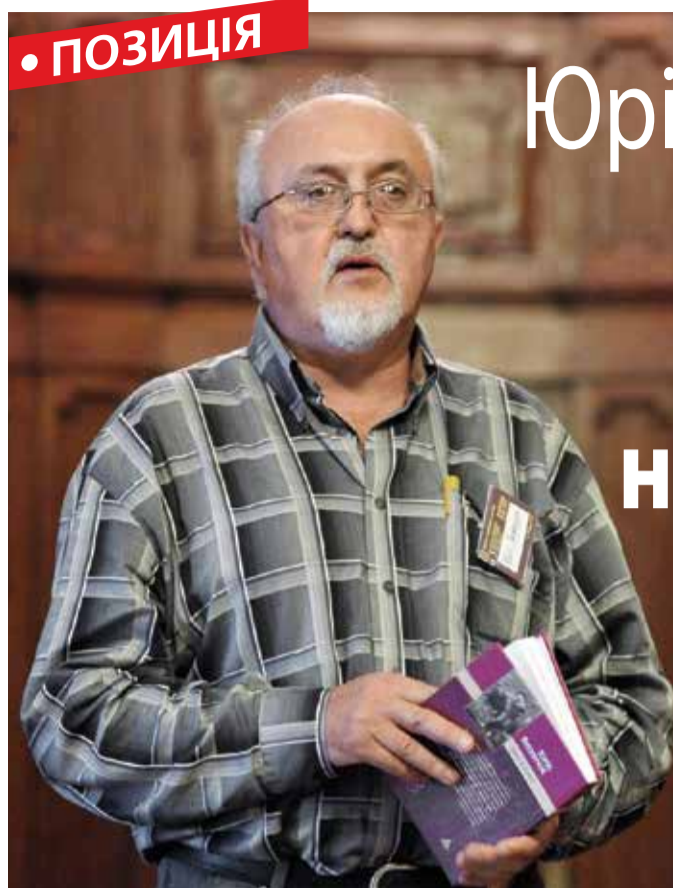
Ну, часом з'являється думка, що вони ж не зовсім ідіоти. Тобто можна щось прорахувати. Але вони чомусь ніколи нічого не прораховують. Оце дивно. Навіть оте, як вони самі довели до ручки політику Януковича. І не бачили, що з українцями не можна поводитися так, як з російським народом.

Я все-таки вважав, що колись у них проклянуть здорову думку, але бачу, що це абсолютно марні сподівання.

■ **Ви коли-небудь бували в Росії, знайомі особисто з їхнім менталітетом на побутовому рівні?**

Одного разу ми з театром

ПОЗИЦІЯ

Юрій Винничук: Зрадофілія сьогодні є найбільшою загрозою для країни

«Не журись» (у 1987–1991 роках Юрій Винничук був режисером Львівського естрадного театру «Не журись!». – *Авт.*) були в Москві. Щоправда – в оточенні української громади. І більше ніколи я там не був. Але багато читав російської літератури XIX століття, початку двадцятого. Таких письменників, як Гліб Успенський, Писемський та інших товаришів... Вони дуже гарно описали російський характер. У Купріна є гарна історія, як одного разу потяг із Росії зупинився на фінській станції. Люди всі вийшли з потяга, на пероні було розкладено столи для перекусу в стилі шведського столу. А в кінці довгого ряду столів стояла скарбничка. І кожен, хто поїв, кидав туди гроші. Потім, коли Купрін з товаришем повернувся в купе, напроти нього сіло двоє російських купців, які почали вихвалитися тим, як вони обдурили чухонців (чухонці – глузливе прізвисько представників фіно-угорських народів. – *Авт.*), бо не заплатили за їжу.

Також у Горького описано, як він застав поміщицький палац після революції – обгаджений, усі картини та інше надбання знищено, а нужду справляли прямо на паркеті.

Для мене цього було достатньо, аби багато чого зрозуміти.

За останні 3–4 роки зроблено більше, ніж за 20 попередніх

■ **Постійно читаючи вас у соціальних мережах, відзначаю, що ви не схильні бачити всюди**

зраду, на відміну від багатьох українців. Вам усе подобається, що відбувається в країні?

Зараз мені подобається все, що відбувається. А все відбувається доволі швидко. Якщо порівняти з попередніми двадцятьма роками, то за останні 3–4 роки зроблено набагато більше в плані реформ, змін у суспільстві.

Я бачу ці зміни всюди. Але не всі люди здатні так само бачити. Інколи я навіть не знаю, чи можливо людей, які схильні всюди бачити зраду, переконати в чомусь іншому. Навіть бачу це на прикладі свого тестя, який теж завжди зраду вбачає.

Мені здається, ця така дурість була завжди серед українців. Якщо такі маленькі за розміром країни, як Естонія, Латвія і Литва, могли боронитися від Росії і зберегти незалежність, то ми все були протринькали. І тут галичани теж зробили свою справу, піднявши повстання проти гетьмана Скоропадського...

Зараз дивлюся – людям теж щось муляє.

■ **Чи можливе, на вашу думку, скосування назад?**

Так, але, знаєте, навіть якби прийшли до влади популісти, то, гадаю, не було б аж такої катастрофи, бо в нас парламентсько-президентська форма правління, і я не думаю, що вони матимуть більшість у парламенті. Тож не протримаються довго, бо їм одразу почне допомагати Путін, і буде видно що до чого. Закінчиться тим самим, що і з Януковичем.

■ **Але чи потрібне Україні ще одне випробування, скосування назад, коли ми тільки ось-ось трішки вирвалися вперед?**

Та, звісно, що ні, це не дай Боже! Я все-таки вірю, що перемаже здоровий глузд. Уже бачу, що дехто з моїх знайомих, блогерів, починають отямлюватися. Спершу вони розганяли суцільну зраду, а тепер, коли побачили, кому це на руку, схаменулися.

Зрадофілія – найбільша загроза для України

■ **А чому, на вашу думку, для українців властиво бути весь час незадоволеними владою?**

Тут проблема в цьому козацькому менталітеті. Козацтво завжди бунтувало і вчиняло часто непотрібні бучі. І коли треба було реально об'єднатися у війні проти росіян, почалася махновщина.

Ідею державності у першій половині XX століття несли Січові Стрільці – у них це було якось закладено. Але їх було не так багато, аби вони могли протистояти російській армії.

Знаєте, у нас частина населення доволі тупа, їм важко щось донести. І я навіть не знаю, як з ними бути.

■ **Що, на вашу думку, є сьогодні найбільшою загрозою в українському суспільстві?**

Гадаю, ця зрадофілія і є най-

більшою загрозою. Народ, який постійно робить якийсь неправильний вибір, неминуче зазнає поразок.

Не думаю, що Росія зараз відважиться на більше. Вона провокуватиме, але далі не полізе.

■ **Чи можете відзначити якісь позитиви, яких не бачать «зрадофіли»?**

Їх багато. Годі ось так усі перелічити. Декомунізація, українські квоти на радіо й телебаченні. Почали українське кіно знімати, набагато більше друкується української книжки, дороги робляться...

■ **А ви реально відчули, що української мови стало більше в інформаційному просторі?**

Звичайно. У радіо, скажімо, точно... Хоча я б іще більші квоти запровадив, бо це ще так, скромно.

■ **Ну, незабаром запровадять квоти на періодику.**

Давно пора це зробити. У нас, скажімо, бракує україномовних глянцевого журналістів. Навіть у таких маленьких країнах, де населення один-два мільйони, є глянці рідною мовою. Ісландія взагалі має 250 тисяч населення і має багато газет і журналів ісландською мовою.

■ **Чи можете назвати українців читаючою нацією?**

Та ні, не думаю... Радянська людина була найбільш читаючою людиною у світі. Чому? Тому що за совітів у нас інших розваг не було. Європа мала безліч фільмів, розвинуте телебачення, і книжка не конче мусила бути на першому плані. А в нас спершу був один канал, потім два канали, три канали, і то там мало що було дивитися. Тобто інших розваг не було. Тому люди читали книжки. Вони виходили мільйонними накладками. Моя книжка в 1990 році мала 65 тисяч накладу. А «Роксолана» Загребельного взагалі мільйон мала.

Коли почалася перебудова, то журнал «Всесвіт» мав 150 тисяч накладу. Зараз такі наклади навіть не сняться.

У 1992 році вже почалася страшна криза. Книжки майже взагалі перестали видавати. За всі 90-ті роки в мене вийшло всього дві книжечки. Тільки з 2000-го почали більше друкувати.

Розмовляла Оксана Климончук

СОЛІДАРНІСТЬ

Партійна газета «Солідарність», №11 (32), 5.11.2018 р.
Головний редактор Володимир Ільченко. Відповідальний за випуск Ільченко В.І.
Адреса редакції: 04176, м. Київ, вул. Електриків, 29А. Тел.: (044) 351-75-33.
www.solidarnist.ua. Засновник: ПАРТІЯ «БЛОК ПЕТРА ПОРОШЕНКА «СОЛІДАРНІСТЬ». Свідоцтво про реєстрацію: КВ №21367-11167P від 25.06.2015 р. Тираж 500 000 прим. Безкоштовно. Видавець: ТОВ «ДРУКАРНЯ ПРЕС АРТ» 03680, м. Київ, вул. Сім'ї Сосніних, буд. 3, прим.1. Адреса друкарні: 03680, м. Київ, вул. Сім'ї Сосніних, буд. 3.

«Штангіст» підкорює світові кінофестивалі

КОРОТКОМЕТРАЖНИЙ фільм «Штангіст» українського режисера Дмитра Сухолитського-Собчука здобув перемогу на 34-му Варшавському кінофестивалі – його відзначено гран-прі. У травні картина виграла національний конкурс кінофестивалю «Молодість». Режисер

припускає, що наступного року стрічка спробує поборотися за путівку на «Оскар» від України.

«Штангіст» – це історія про вартість перемоги в професійному спорті. У півгодинній стрічці зайняті непрофесійні актори, а головну роль виконав майстер спорту з важ-

кої атлетики Олександр Лой. Режисер відзначає: «Мені дуже подобається сама філософія важкої атлетики. От стоїть на помості штанга. І будь-який глядач навіть з кінця залу зможе побачити: підняв її спортсмен над головою чи ні. Усе гранично зрозуміло. У кожного

спортсмена є всього три спроби. Кожна з них триває хвилину-дві. І в цих декількох хвилинах сконцентровані роки дуже важких тренувань».

Проект картини «Штангіст» став одним із переможців Восьмого конкурсного відбору Держкіно. Державна під-

тримка фільму сягнула 1 млн грн. – половину від бюджету картини. Стрічку створено у копродукції України та Польщі.

Попри війну, за час президентства Петра Порошенка держава знайшла кошти на системну підтримку вітчизняного кінематографа. 2018 року в прокат виходить 49 фільмів, знімається – 80.

• **Режисер Дмитро Сухолитський-Собчук**

